

Христо Смирненски е роден под името Христо Димитров Измирлиев в гр. Кукуш на 17 септември

1898г.

През 1917г. постъпва като юнкер във Военното училище, но след потушаването на Войнишкото

През 1919г. започва да излиза седмичното хумористично художествено-литературно списание Ч

През февруари на 1922 е отпечатана и стихосбирката Да бъде ден!, която има и второ издание

През 1922-1923г. издава хумористичното списание Маскарад.

През 1923г на 18 юни умира от туберкулоза.

Аз не зная защо съм на този свят роден,
не попитах защо ще умра,
тук дойдох запленил и от сивия ден,
и от цветната майска зора.
В полумрака видях изтерзани лица,
вред зачух плачове като в сън
и жестока закана на гневни сърца
се преплете с оковния звън.
И настръхнал от мрака на тази земя,
закопнях, запламтях и зова:
— Ах, блеснете, пожари, сред ледна тъма!
Загърмете, железни слова!
Нека пламне земята за пир непознат,
нека гръм да трещи, да руши!
Барикаден пожар върху робския свят!
Ураган, ураган от души!...
И тогава — залюбен в тълпите, пленен
от лъчите на нова зора, —
без да питам защо съм на този свят роден,
аз ще знам за какво да умра.

Христо Смирненски

Юноша

Аз не зная защо съм на този свят роден,
не попитах защо ще умра,
тук дойдох запленил и от сивия ден,
и от цветната майска зора.

Поздравих пролетта, поздравих младостта
и възторжен разтворих очи,
за да срещна Живота по друм от цветя
в колесница от лунни лъчи.

Но не пролет и химн покрай мен позвъни,
не поръси ме ябълков цвят:
пред раззинали бездни до черни стени

окова ме злодей непознат.

И през облаци злоба и демонска стръв
черна сянка съзрях да пълзи —
златолюспест гигант се изправи сред кръв,
сред морета от кръв и сълзи.

В полумрака видях изтерзани лица,
вред зачух плачове като в сън
и жестока закана на гневни сърца
се преплете с оковния звън.

Аз познах своите братя във робски керван,
угнетени от Златний телец;
и човешкия Дух — обруган, окован,
аз го зърнах под трънен венец.

И настръхнал от мрака на тази земя,
закопнях, запламтях и зова:
— Ах, блеснете, пожари, сред ледна тъма!
Загърмете, железни слова!

Нека пламне земята за пир непознат,
нека гръм да треши, да руши!
Барикаден пожар върху робския свят!
Ураган, ураган от души!...

И тогава — залюбен в тълпите, пленен
от лъчите на нова зора, —
без да питам защо съм на тоз свят роден,
аз ще знам за какво да умра.